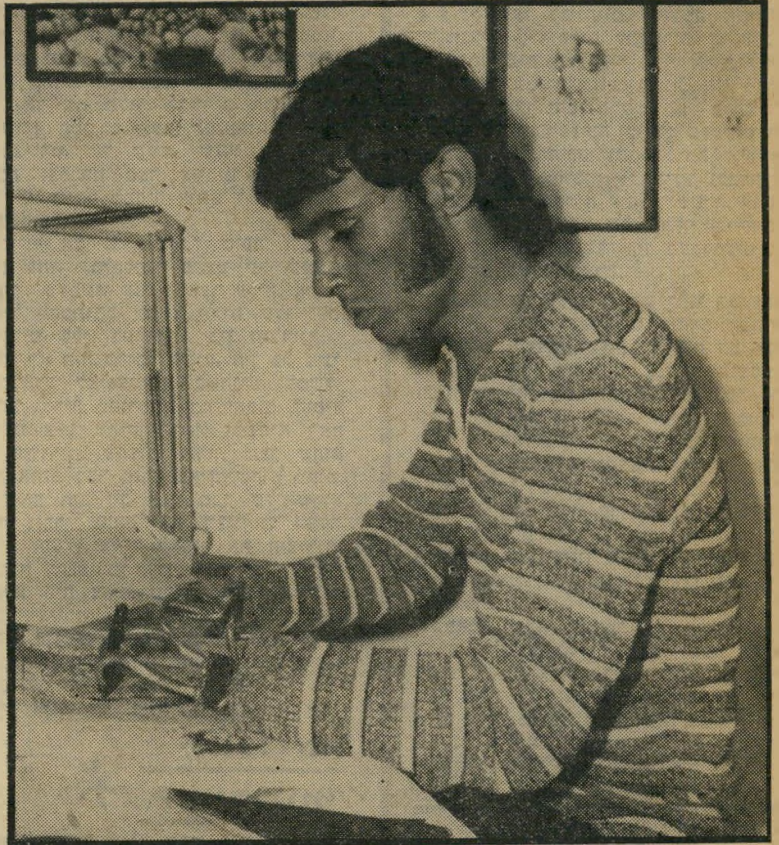

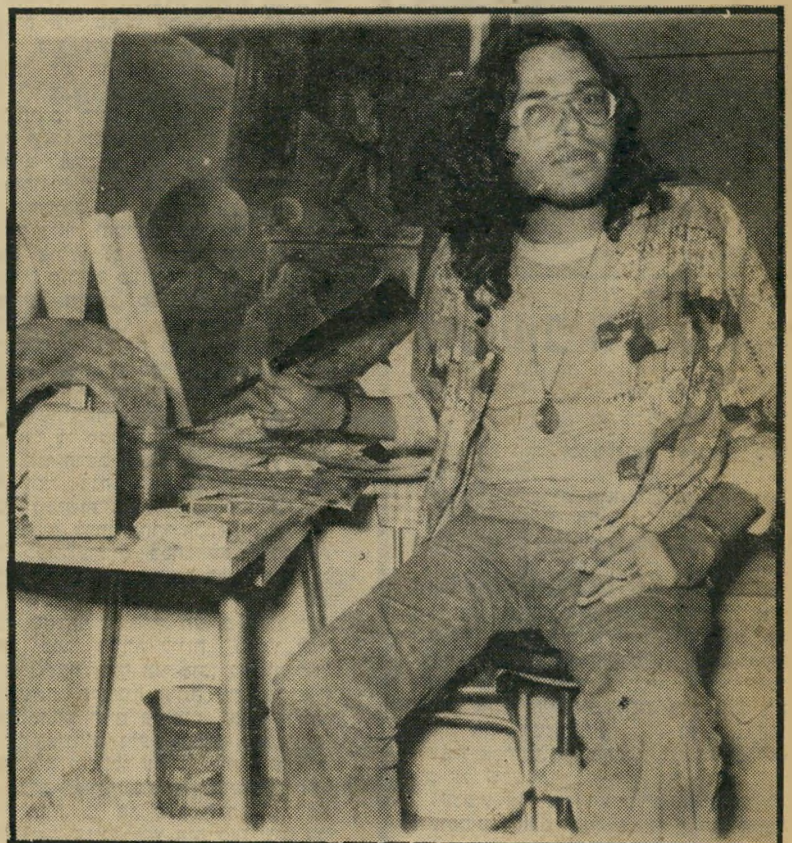
מי כונית ה"שברוקט" הלבנה שעטה ברהובות תל-אביב, לכיוון רחוב הירקון. מאחרי ההגה ישב חיים כהן (20), צייר, נכה בשתי רגליו כתוצאה משיטוק לידים, כשהגיעה המכונית אל פתח הבית מספר 65 זינק ממנה חיים, ולמרות נכור תו, המקשה עליו את התנועה בכלל, עלה במהירות אל הקומה השנייה. שם, בדירה שבה מתגורר צייר נכה אחר, אהרון חידה, התחוללה סציה שנראתה כמו נל-קחה מתוך סרט.

"גנבת ממני את הציורים שלי" צעק חיים מגודלהשיער. "פירסמת את הציור רים שלי כאילו אתה בעצמך ציירת אותם! שקרן!" בהמשך הוויכוח הפכו הצעקות והאימים למהלומות, שאותן החליפו בייניהם שני האמנים הנכים הצעירים. כך, לפחות, מספרים עדי-שמיעה. אהרון חידה התגונן בפינת חדרו. "שכחת את העיסקה?" קה"ז" מילמל. "שכחת את העיסקה?" ואכן, נראה כי חיים כהן שכח דבר-מה. כשהציגו לפניו, בשבוע שעבר, את הגיליון שבו התפרסמה כתבה אודות ידיו מנוער, אהרון חידה, (חדידה) העולם הזה (2050) היתה תדהמתו של חיים שלמה. בכתבה הופיע תצלום ציור בשם "אנשים מעוותים", שבו נראה אדם מעוות מוביל מריצה על-פני אבנים. חיים כהן ויהה בתמונה את ציוריו שלו, והפתעתו הפכה חימה כשקרא את הכתבה, ונוכח כי חברו

קטוע הידיים

ונכה הרגליים

קשרו קשר הונאה

כהן

הצייר נכה הרגליים, המשותק מלידה חיים כהן, שתרם לקנוני יה את ציוריו. מצייר סוטי-מין ודקאמרו-ניס, "כי זה מה שאנשים אוהבים".

הנוניית הנבים

"פיתאום, יום אחד, גיליתי שיש לי סטוק' עצום של ציורים שאף אחד לא קונה", הוא מספר. "זה מתסכל, וחוז' מזה צריך כסף כדי לאכול, והיתה בעייה".

בבעייה דומה נתקל גם אהרון חידה, העובדה שהצליח לצייר בעזרת התותבות שהורכבו לו תחת ידיו, גרמה אומנם לאי נשים להתפעל מהציורים ששירטט בעט' הרישום שלו או בצבעי-מים. אולם פטי רוגני-האמנות לא מיהרו להציג את ציור

משכבר הימים הציג את תמונותיו שלו של חיים, כפרי מיכחולו.

אולם החימה, כדרכה, נחפות מדי לפי רון. חיים מיהר לשכוח כי בעצם, הכל היה מתוכנן עוד קודם-לכן לפירטי-פרי טים. קנוניה אמנותית מתוחכמת עלתה על שירטון, בעיקבות התפרצותו של חיים. אולם קדמו לאותה קנוניה סיפורי-חיים מרתקים של שני גיבוריה הראשיים - אהרון חידה וחיים כהן.

"השראה"

מהזנות של יפו*

חיים כהן ואהרון חידה נולדו בהבדל של ימים ספורים, בשכונת גיבעתי-עלייה ביפו. מילדותם הכירו זה את זה, למדו יחד, שיחקו יחד ובלו בצוותא. אהרון חידה, בן למישפחה ספרדית, נקלע לתוך טרגדיה מישפחתית. הוריו התגרשו בהיותו בן 10 ואהרון החל נודד בין מוסד דות שונים, קיבוצים ומשפחות-אומנות. בהיותו בן 14 נפצע באורח קשה ביותר ממוקש נטוש, שהושאר באחד המוצבים הסוריים ברמת-הגולן אחרי מלחמת ששת הימים. הוא איבד את שתי ידיו, מחצית פניו הושחתו והוא לקה בעיוורון חלקי.

הודשים ארוכים שהה בבתי-חולים, ואז החליט ללמוד ציור ו"להיות בעל המיק' צוע: צייר", כדבריו. שנים אחדות נדד בין מישפחות שונות, למד ציור במכון אבני ואצל הצייר דן קידר. בגיל 18 הח' ליט לעבור להתגורר בתל-אביב. ואז נערי' כה המגישה השנייה, המחודשת, בינו לבין ידידו-מנוער חיים כהן.

חיים עצמו גדל בגיבעתי-עלייה, כבן לי מישפחה ספרדית דתית. בתקופת הלימודים בתיכון החל מצייר, ואף למד ציור. על מיגבלותיו, כנכה בשתי רגליו, התגבר בעזרת רצון עז להצליח ו"לכבוש את העולם". וההצלחה אכן האירה לו פניה.

בהיותו בן 18 הציג את תערוכת-היחיד הראשונה שלו במועדון צוותא בתל-אביב. התערוכה זכתה ביקורות מעודדות וחיים, כמו ידדו אהרון, החליט להמר על הציור כעל מיקצוע. אולם הגלגל התהפך במהרה.

חידה

הצייר קטוע-הידיים, תרם לקנוניה את שמו. בזכות קשריו קיוו השניים למכור את הציורים.